

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie M. S. skazanego za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2021 r.,  
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt I KO 37/20, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o  
wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności  
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

**postanowił**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

### UZASADNIENIE

Pismem z dnia 7 września 2020 r. skazany zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wszczęcie postępowania o zaliczenie mu na poczet kary pozbawienia wolności, orzeczonej w sprawie Sądu Okręgowego w O., sygn. akt II K (...) i Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II AKa (...), okresu tymczasowego aresztowania od dnia 9.07.2014 r. do dnia 9.01.2015 r. Pismo to zostało potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt I KO 37/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu tej decyzji procesowej wskazano, że skazany nawet nie uprawdopodobnił, by orzeczenie, które kwestionuje mogło być „w ogóle przedmiotem wznowienia

postępowania w rozumieniu wymogów wskazanych w rozdziale 56 kodeksu postępowania karnego”. Ponadto zauważono, że w wyroku łącznym z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt II K [...]/18, na mocy którego orzeczono o połączeniu kar wymierzonych skazanemu wyrokami Sądu Okręgowego w O. w sprawie sygn. akt II K (...) oraz II K [...]/11, zaliczono – na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności – okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K [...]/11 od dnia 30 stycznia 2008 r. do dnia 7 lutego 2008 r. oraz od dnia 23 kwietnia 2013 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r. W zaliczonym na poczet orzeczonej kary łącznej okresie mieści się zatem czas tymczasowego aresztowania, którego zaliczenia na poczet kary wymierzonej w sprawie II K (...) domaga się skazany.

W konsekwencji Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do kwestionowania trafności postanowień Sądu Okręgowego w O. z dnia 3 czerwca 2020 r., II K (...) oraz Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt II AKz [...]/20, a tym samym uznania zasadności zgłoszonego przez skazanego w przedmiotowym wniosku żądania – tym bardziej tylko w taki sposób uzasadnionego. Od powyższego postanowienia, w ustawowym terminie, zażalenie wywiódł skazany. W środku odwoławczym, poza wyrażeniem niezadowolenia z zapadłego orzeczenia i prośbą o „zaliczenie mu tego aresztu”, który „był aresztem wydobywczym”, nie wskazał żadnych konkretnych zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Skarżący nie podał żadnego argumentu, który mógłby wskazywać na wadliwość zaskarżonego orzeczenia, a w konsekwencji na zasadność wniosku i związaną z nim potrzebę wdrożenia procedury wznowieniowej uregulowanej w rozdziale 56 kodeksu postępowania karnego. Ponadto stanowisko skarżącego, które legło u podstaw skierowanego do Sądu Najwyższego wniosku, jest w sposób oczywisty błędne. Okres tymczasowego aresztowania zbiegający się w czasie z odbywaniem przez sprawcę kary pozbawienia wolności nie podlega zaliczeniu na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni aprobuje stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt II KK 75/12,

zgodnie z którym „trudno mówić o rzeczywistym pozbawieniu wolności w rozpoznawanej sprawie przez cały okres stosowania tymczasowego aresztowania, skoro w okresie jego trwania wprowadzono do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie. Odmienny punkt widzenia musiałby doprowadzić do zaliczenia tego samego okresu izolacji na poczet dwóch kar orzeczonych w różnych sprawach, co pozostawałoby w jaskrawej sprzeczności z celem omawianego przepisu i prowadziłoby do całkowicie nieuprawnionego premiowania oskarżonego" (postanowienie z dnia 12 czerwca 2012 r., II KK 75/12, niepubl). Pogląd ten należy uznać za utrwalony w orzecznictwie. W wyroku z dnia 28 stycznia 2019 r., II AKa 390/18, Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził wszak w pełni zasadnie, że *jeżeli w okresie tymczasowego aresztowania oskarżonego równocześnie odbywał on karę pozbawienia wolności, to dzień końca tej kary jest początkiem stosowania wyłącznie środka zapobiegawczego i od niego rozpoczyna się okres, który podlega zaliczeniu na poczet orzekanej kary.*

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.